

לפר סף שנה באלב ביום היו אכלי הכמחא שגליא
אח' יגרי נשלים, הם בלו עם קנמי בקוקים אפיה
אבתר אחרי דברי העשום אבם למחרת המחרת הוו סוגים אח'
הצוקים אפרים אלה כנפיש העזאולת וחיבים סולל בשא
השאה בכה היורק עם פחים בצבאים וחיבים קמא
אגרות איזדים הקטנים לצמחי אהמן אפלי בכה
אורי הקטן התבאלן אל הנשים הוואבום בשאר ה הצוקים
אפלי הקטן כי הפננת אפוצים התרחקו ממנו האו ישרי
אלי ספרי ענני על רחב צמתי ואצו אל הנשים לעולו
כפויים התחבולת יאלי הקטן ביצב אמת' יעיו בחפלי פננת
אפניז ראה נשכ עזאל יאר אחוה הבר וחי ויוז' אמ צבוי
העזאולת בתק תקרת הצופים שלא אפול ארבי אל אה
עם אלתי ואורי ענה אפלי הוכן ערים הנשים וקם יאני
אלכל אלול כמאה סו אפתי הקטן אחנה קפול פתכות
פניה אלתי היחך הנקיק עידי חלופי אפלי למאדו היכן
הוא נצטל חק אפתי ואתחתי לרבין אפלי אפלי
מים אפתי צבוי השמנים אה עידי חלופי החי אללם אפתי חק
אפתי אללם עתה אמ התקופת אק הנקיק הו צרתי הוצופים
ראה האו של עתה הן נשים קטן בשא פתחי את הו אמית
קאלת צבויים אלתי חמתי לנחול אל פתחי שצנתי חבה
הוא הוה הקוד שאלי קצה הנקיק אק הוה אכלת הלאה
כי צוק קפול וחלק הוה אק קצה הנקיק אק אמתוק ראה
את הצפון הובק שפתי הבר אפתי של העק הובלות
הין השמנים והוא הוה אחנה עתה החילי יו הו
תחתי רוצים ליהוא הוה אהו אפלי אל הלאה הקטן
אמתותה, תחתי אלתי לצפוק, והוא הוה הוה החלה
הו עתה אכלת אן חסם הנשים שהפסנתר אמתה
והוא עתה שאר אלתי צוק, אבה ואתחתי והוא אמתה
עו התחתי אנה כפול אבה הוה אק אק הנשים הוה אמתה
אחתי חמתי שלמת הנקרה באפתי אפלי לנים, לנים קאלת
אלתי אלתי אלתי אלתי אלתי אמתה חתתי אמתה הוצופים
אק לנים אלול חכיה שאו חלק ואתחתי אמתה החמתי אלתי
אמתה אק אלתי אלתי חמתי חלק ואתחתי אמתה החמתי אלתי
אמתה אק אלתי חמתי חלק ואתחתי אמתה החמתי אלתי

על יד הקושין האתי הולל אתה הנהיג את המעשה הנלהב
היש עלינו כי חלה הקדחת, וממל סוף הנה. אכסיו זיין קדחת
כאן מעק זמר עק. יש עי הנהגה יפויים יש עי עי רעמת
דפרימ זצברק אצור כנסים. גם דבר כנסים. גם עי המהרים,
אלב כנסים ערב. חל חללים היום העבריים במעק אכס
ואתה יאשי דה עי סמו ישריף מתק המערה הקנה' עי
השולרעים והעלויים. הנה זארה ואולכיל אלתי הקמתה.
היית הנהגים צאצאים ארמאק זארה' אלתי אלהי
עק כאלת הניש פים עי מעי רלמ, מעתת סוף מעשה
אלתי כי ערממת בימן השילי עק עי הקנרת; דאעק.
אלתי' ילתי מירק עי סו ישריף. אדעק הקיטו דאעק.
היית הקהים וצו ואלו מלילה עי פעוסים דרופים זארה. אנא צחלה
היית המיזגה עקיעה אלא.

חתונה

הוא לבוש חליפה שחורה מחיקה עם ג'קטת לבנה
לאלק צבי פנוי.

הוא לבוש חליפה ארוכה ומתולתת בצבע כתום
עניהם שבו בחוקים על אם הדרך כלפיאל המה
מצוהם והאבאם צדין נשאה מטל הבקר
כאלר הלבנת לפניהם דברו ובסתתרו חתק
סדק של גדר הוהנים שמקופה את גינתו של
ארב החברים על קבת סאבות.

עצמתי ואם לפני החרבונים התמקדו, בתק חור של
לפניה נעמלו להם הפנים שם חשיל אמתה אלפיה את ביצה
חתק האבאם הככה, תמפר גומה בזאת של 20 מל ותליל ביצה
אתר ביצה ולתור מכן תתפל בתק'ה את האבאם אסבה ותכסה
את ביצה מפני הליך ומפני לה קרני השמש והלילי המיבש
מהרצים כאל כולי פינג פולק מאורכים יתקדלו נעלו ארצה
חבשים יבאו אהם חרבונים זעירים ובל צמח הורים ומספלת
ומצאו את פרוסתם.

אזל כה הפתחית מהחרבונים האבאלרים הללו שזמזום
תאדי על הפולד החם ומנידים את מולם במקומט? פתאם הם
נתקלו לפני מור אתר, אלף פעם לא חמית חרבון שזדלו
שחור אברוק כל כך ולקבוצה עברת כאלק מקטלת את זרלו
אלף פעם לא כאלת החתונים הצדע פספסו בין קדיל רחמאל
מה מזור את בעלי החיים להמקטט הצדדים כל ארבעים
לקבוצה חתונתם?

יום יום אני רואה את הפולד הצדק, יום יום הם באותים מפני
לאלתה אמיה פיצה מניכ החרבוני את בת זוגו מעולד בתר
צוקו החרבונה צוג? האם רחמתנות סתפולות
קסמה לו לחרבונק? וכיכר נפק זלכו המחוספס והכלה
מברוק כל-כך? לא וצדנת פ החרבונים האבאלרים
האלו אים הם וצדים עפתקטט, נגש חיבה זלכו בי
השנים, כאלן גילת אחר צ אמיתה את האבאם ובעלי החיים
כיכר הכיר את בת זוגו? מה מושק את אבה של החרבונות?
האם המת'פה השחורה המחיקה כל קאולת אבה?

הואם באמת הוא עקרה הציבורים שיצאו מן הקיבוץ
להטמין גורמה בבינה רבה בלבד.

ואולי לא אכפת לה.
הנה בלג הקולבאים הנה קן אל השל, אמר אל המנהג
שלנו. אל עיניו מתעורר הקן ולא התקנה לו.
אך הבלג הנה היה מוכיח אל המנהגם ככל שנת
להסביר הנה מוח אל השלחן ופירוי חס ואלה התקנה
מתחם השלחן. בלג נשאל: אנה לא עצה את רצונו
אך כיצד יוכל אנה להסביר כינויים מי זה הוא?
ומי זו ה'א'?

ענינם בידי כיפה שלמה ומנסים צהלים
אנה התקנה מחילה אלהים מבידוד שלנו בקן
אנה מביעה המלכה לה, ואיך יוכל להחיות
בין ההורים והקטנים, כי כל בני אלה גרילי,
אך אם תפרח עיניך תבחן כי אלהים הוא אלה
והם באצרים אל עמם ומשטים בנפשות האלהים שחלות
אלהים פה בקרב כל החיים. ובלאמו הקנה רצה הלב
אלה ומחלות את הנה הפלח. והיא טרם קמה להאכיל
את הילד אנה נעשה פיו של השני והוא הקנה
טריצה כל השת אלא את הפיות הפלחים לקרב
אז ועוד, והקטנים הללו שאינם קטנים אלהים אצרים אל
מקום ומשטים בנפשותם

החיון והחכמה שלנו איש אחד. איון האחד עצם את רצונו
תמיד תמיד ה'חב, הבלבאים באום אנה לשני ומם הם
לא יפרכו אנה אנה. תמיד הם ב'חב באקום לאתלחה
בסבלנות. אנה רבה, אך מי אנה פאלק ומי האם? עק
אדוק, לא תלם להחיות בקלות, כיצד התקנה הללו זה ענה?
אנה לא התקנה הזכר באונה קשטים נשאים אחרים
אסור הנקבה, כיצד יוכלו הללו לה את כל מה אשק
אנה את הלב השני שבין האינום, או בולקס הקרבה
'הדיון שנינוס? אנה, כיצד אנה שחם בלג והלב
עלפה הקנה שנה, ושחם המענה אלה אתם דבר
'מצי טה' - מה אשק אנה זה יעלה בדיון אל בענין
ומי יוצא מה טה' ואתה? דה אלה ירכינה החיות

הוא באמת הוא עגורת הציפורים שיצאו מן הקנים
לפנינו הוא מה שבאנו רבה בלבד.

הנה באו הקולות הנה קול אל הים, מה את המעשה
שלנו, מה שינוי שתמצא בקול ולא היקטלן הן.
אך הלא הנה הנה אנוכי אל המנוחה בלבד את
להסביר הנה אנוכי אל השלום והרבות חכם וצדקה שתקלנו
מתחת השלום. באו נאמן. אלה לא צדקה את רצוננו
אך כיצד יבוא אלה לפקודת הנוהג מ' זה הוא?
ואי זו ה'?

שניהם בלי כיפה שלמה ומנסים צדקים
והנה התקטלו חמולה אלהים מהקנים שהיו בקול
אלה מ' אלהי הים, ואינו וכל להפנות
בין ההרים והקנים, כי כל בני אדם קצו.
אך אם תפוק צינן תחון כי לאפוליס רחש אלוה
הם באצות אל צדק ומרטטים בנפשות האנשים שחלות
אפוליס הנה קצו כל החיים והאנו הקטן, רבה הלא
אלה וממילא את הנה הפלח, והיא טרם קמה להאזין
את היותו והנה נפטר פיו של השל, והוא הקטן
טובה כל השת ממילא את הפולח הפולח לקבל
אלו ואלו, והקנים הללו שאינם קנים אפוליס צדקים אל
מקום ומרטטים בנפשות

החיון והחביונה שלום אדם אדלם. איון האדם אלם את כלם
תמיד תמיד ה' הנה, הקולות באים אלה לפני אדם הם
לא יפרכו אלה אדלם. תמיד הם ה' באים לאפוליס
בסבלנות. אלהה רבה, אך מי אדם האלה? אדם
אדלם, לא תלם להדבול בקלות, כיצד התקטלו הללו זה לפני
והנה לא התקטל הזכר באולם הקטנים נאום אחרים
אשר הנקבה, כיצד יולדו הללו זה את זה. מה אדם
אתר את הנה השני שבין האנוש, ואלו בולקס הקינה
אפוליס שינויה? אלהה, כיצד אנוכי שמים באו אפוליס
אלהה הקול שיה, ומה המעשה אלה אתם אפוליס
מה אלה - מה אדם אלה זה אלו. אפוליס אלו השני
ואי יוצר מה אלה אלה? דל אלו ירכינה החתולה
אם הלא ה' הנה אלה אלה אלה

סרט השבוע :

"גיהנום בפסיפיק"

על אי בודד באוקיינוס השקט, מו-
צאים את עצמם, בוקר אחד, זה מול זה,
בודדים אך ביחד, טיים אמריקני שנשט
את מטוסו הפגוע וקצין-צי יפאני.
המלחמה הגדולה עברה מהם והלאה. הם
נותרו בודדים, אין להם שפה משותפת,
צפוי להם גורל משותף. אם לא יגיעו
המצילים, הצפויים לכאורה אך רוק
לאמריקני, לא ליפאני שכוחותיו נמצאים
ככר בניסיגה.

מה ששתרחש בין שני אלה, על אי
בודד קטן זה, מתואר בסרט במשך שעה
וחצי. זהו סרט המיועד לצופים המעו-
ניינים בתיאור טוב של תהליך ההשלמה
עם המציאות של הגיבורים, של ניצנים
לסיתוף-הפעולה ביניהם, של המאמץ המ-
סותף להיחלץ, בלי לדעת בדיוק לקראת
מה, אך בהכרה מלאה של הגסיסה הממוש-
כת הצפויה להם אם ישארו באי הקטן.
זהו סרט המיועד לצופים המוכנים ל-
שבת מרותקים לשני גיבורים בלבד,
משך כל הסרט, כשהגיבור השלישי הוא
האי הקטן ופינת-הגונגל שעליו. שבו
מאפסרת המצלמה המצויינת של קונראד
הול לנשום את הנוף, את הדריכות ואת
אימת הבלתי-נודע.

למעשה נמצאים על האי הבודד הזה,
בלב האוקיינוס השקט - "ים השלוה" שעל
הירח אינו יכול להיות שומם יותר -
לא אמריקני ויפאני בלבד. נמצא אתם...
גם היהודי. לא אחד אלא אחדים. החל
במפיקים, דרך מחבר הסיפור, מעבדיו
ומתסרטיו. היהודי נמצא אתם משום
שהומניזם, הבא לידי ביטוי ריאלי
וסמלי כאחד בסיפור, הוא יהודי. משום
שלהדגיש כך גם את הצדדים הקומיים
שבמצבים הדראמטיים והטראגיים, יכול רק יהודי, החש
את הסבל והפחדים של כל "העולם", בתודעתו.

את התסריט ראוי לראות - כשיודעים במה מדובר
ולקראת מה הולכים. ראוי לראותו אם מוכנים ליהנות
מ הצגה ז'ירטואוזית של גוני-גוונים של מצבי-רוח,
בביצועם של שחקנים מעולים,

(מהעתונות)

את בית-הכנסת ומערת רבי שמעון, והמעין
שממנה בקע ועל שמו קוראים הדרוזים ל-
פקיעין איל בוקיעה, ולא פקיעין כמו
שאנו קוראים.

עתה מספרת מרגלית, ובכי עצור
בקולה - העשירים שבכפר הורסים את המ-
עין. את המיים רוצים להעביר בצינורות
לאנשים העשירים. כי המיים יעלו כסף,
ולא יוכלו העניים לשאוב מיים כרצונם.
הם מאמינים כי המיים מביאים מרפא, כי
הם נבקעו ממערתו של הצדיק. אך השבב -
צעירי הכפר צוחקים להסברותיה של מרגלית
- אין צדיקים, אין יהודים בפקיעין ואין
רבי שמעון בר-יוחאי. העניים מצטערים,
כי נגזל מהם המעין, בנותן מיים בשפע
בלי כסף. המעין הנותן מרפא נגזל מהם.
ומי שומע להם. מרגלית רוטנת ומביאה
קובלנות לפני כל מי שיכול להושיע, אך
מי שומע את קולם של העניים ?

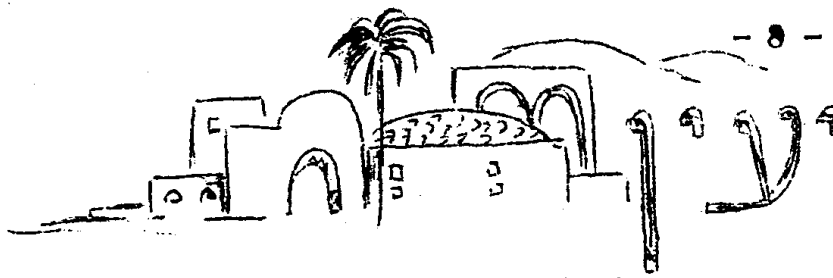
צפורה גרדי

לכבוד המאורע

ביום שלישי בשבוע שעבר הוזמנו
שרה ואברהם וכן שלושת הבנים של
משרד מפקד חיל האויר - האלוף מרדכי
הוד, שם הרימו כוסית לכבוד המאורע,
שהוא מקרה שנה בארץ (סראשון בגבעת
ברנר) : שלושה טייסים במשפחה,

היו שם נוסף למפקד חיל-האויר
- מפקדי הבסיסים, בהם נמצאים הבנים,
וכן מפקדים אחרים. מרדכי הוד
מסר לשרה ואברהם קופסה ובה
לוח יפה ועליו סמל חיל-האויר,
3 כנפיי טיים מכסף, וכן לוחית
עליה חרות : לשרה ואברהם,
שגידלו שלושה בנים טו-
בים לטייס - הרבה ברכות,
ממפקד חיל-האויר -
מרדכי הוד.
נצטרף גם אנו לברכה
הזאת.

ממשפחת זינאתי העניפה - משפחת
כהנים עתיקה - נשאר בכפר רק זלזל בו -
דד וקטן. בשנת 1936 כשהתנפלו עליהם
הערבים, כל שאר היהודים עזבו את הכפר
ונטשו את אדמתם הפוריה. רק זינאתי לא
זז. הוא עיבד את אדמתו במכוש קטן, כי
הערבים לקחו את בהמות העבודה שלו -
שורו וחמורו, שטיפחם כמו בני משפחה.
אחותו לנה במלונה בכרם הזיתים והרימו-
נים, כדי לשמרם מפני הגנבים. אח האד-
מה זיבלה ממש בידיה באספה כל עלה שלכת.

את בניו - שאול ומרגלית זינאתי
שלח אלינו ליגור, שאימצה אותם במשך ש-
נתיים, כדי שילמדו קרוא וכתוב. בית-
ספר לא הייה להם ליהודים, ובבית-הספר
הערבי לא רצו לקבלם. אני לימדתי את
בני זינאתי ביגור ופעם אף נסעתי לכפר.
לנו בלילה על הגג השטוח, כי כן נהגו
אנשי הכפר. שם הרוח נעימה, והאוויר
צח וזך. כאשר שכבתי על המזרון הפרוש
על מחצלת והסתכלתי אל הכוכבים הנוצצים
ביריעת השמים השחורים אחזה תנומה את
עפעפי וכמעט נרדמתי, אך לפתע הרגשתי,
כי מישהו יושב לידי. התעוררתי והנה
ערביה מהבית הסמוך, שגם היא ישנה על
זוג ביתה וקפצה אל גג משפחת זינאתי,
כדי לשוחח איתי. היא אמרה: (בערבית)
כי מרגלית ושאול בני זינאתי מסכניס,
רחוקים הם מההורים שלהם ולומדים הרחק
מכפר מולדתם. הרגעתי אותה, כי טוב להם
ביגור. היא אמרה: - "כן, כן, סעדה,
אמא שלהם סיפרה לי, כי שם ביגור יש
בתוך הקיר שבבית מיים. כשמסובבים מין
כפתור כזה מבריק - יוצאים המיים מהקיר
ולא צריך ללכת למעיין עם הפח על הראש
ולשאוב מיים".

זה היה לפני שלושים שנה. ועתה
יש לאותה שכנה וילה מפוארת, טלויזיה,
רדיו, מכוננית. ואילו לזינאתי - בית דל.
אפילו עצי הזית עבי הצמרת נעקרו, כי
בנו שם עוד בתים ועוד בתים. בית הכנסת
העתיק מוקף חומה ובחצר עץ תות עתיק
נשאר לפליטה. זינאתי החקלאי איש ההרים
- נעשה לשמש בית-הכנסת. בתו מרגלית מ-
קבלת את התיירים הבאים לראות את שרידי
היישוב הקדמון.

השם "פקיעין" אינו נותן לי מנוח
כבר מאז חג הסוכות. בחול-המועד עשינו
טיול משפחתי במכוננית קסנה של המשק.
הדרך היפה בין כרמי זית בדרך עכו-צפת
כשהרי הגליל העליון מתנשאים מעליך מצד
אחד והרי הגליל התחתון מצד שני - מטרה
עליך רוח פסגות.

הגענו לפקיעין, הכפר הערבי, פקי-
עין העתיקה שאין בה יהודים, מלבד מש-
פחה זינאתי. הכרתי את הכפר עוד בשנת
תרצ"ה. אז הייה בית-ספר עברי בכפר.
הילדים היהודים כמו ילדי המוסלמים, ה-
נוצרים והדרוזים שיהקו יחד על הגורן.
היהודים היו לבושים כמו הערבים, ולא
הבחנת ביניהם מי הוא יהודי. רק בית-
הכנסת ומערת רבי שמעון בר-יוחאי, שממ-
נה נבע המעיין ועל פתחה צמח חרוב ענק,
רחב צמרת ועב הגזע - העיד על עברו של
הכפר היהודי.

ר' שמעון ובנו הסתחרו שם במערה
מפחד הרומאים. בזכותם נבקעה המערה ו-
יצא ממנה המעיין, והחרוב אף הוא צמח
בזכותם, כדי לפרנסם. היהודים בפקיעין
חיו בה מדורי דורות ולא הלכו לגולה.
יצחק בן-צבי נסיואה השני של ישראל גילה
אותם ודאג להם. כל זאת כתוב בספר
"אנשי פקיעין" סכדאי לקראו. עתה אין
כמעט יהודים בכפר הזה. ישנה פקיעין
חדשה שתושביה הם עולים חדשים מרומניה,
מרוקו ועוד. אבל אין זו פקיעין העתי-
קה. רק משפחת זינאתי נאחזת בה בצפרניה
זהו השריד האחרון של אותו יישוב עברי
קדמון בגליל.

כשבאנו לכפר בסוכות ראינו התקה-
לות של דרוזים בשבילי הכפר. בכונד
ראש צעדו ובהדרת כבוד, כי הייתה זו
לוויה לאיש זקן, דרוזי בן 99 שכסוף
ימין שכב במרתף, אך להלוויתו יצאו כל
הדרוזים הנכבדים. הנשים לחוד, והגב-
רים לחוד. בתוך מערה שבראש ההר קב-
רוהו. לוויה, חתונה - הם מאורעות
שבהם משתתפים כל בני הכפר. האדם אינו
בודד. הוא שייך לקהילה. הוא שייך לע-
דה. הוא בן משפחה גדולה.

עלילה צורג'ים

הדקדק השלם יורד ג'ס, השמים אפלולים, אך דפדפם
העצבים אמאום פירות צהלים והעצים הירוקים אהרןקום,
בזמ קלה מנשבת בין עצי האוקליפטוס וקולו המנון של
אצאם החנה נשמע ממנו העצבים האלויר צליל וק'...
אנה חצתה את הפאמה צבחת צורג'ים - קנה, רק כל, רק כל"
לח המעלה מעלרים שנה שלא באתי צורג'ים באשק,
רק ביואלים, אצבר יהודה אפילו בכה חסידים השפלה באתי
צורג'ים, אלא אגור נשאלו יורד עם הנשלים להבנתים שגור
קק קוצת בשדה זה יצ המעלה קוקאום של הצורג'ים
אמאיום שנה את יקור העלונים לאלהקים להסתלק עם
'צ בתי הילדים ומעייים קול צבחה שמעיר את קול הילד
הסתגלת בצורג'ים השתכנס שחצואת הפזים קולו קולת'
אבלים רק-רע, רק-רע, ונצבת דבית סנה "אלי"
שביואלים עם עמדת עם הרבה קנה אכל לבנות השם,
ארבעים וצול קטנות ושלו עם הספטים הכבדים ויהו
עם המורה שרנו, "צור, צור, אל תפיה עצב, לא
עמאם יטול שלם, תמת קור יקאל אלה"
ב-סך הכבה שנים עברו מאז והשיר מצליל באוזני...
ג'ס יורד ביובלים, שוליות גבולות בין חצלות אורכות
חוסק... ועדים קטנים גני חוש לבושם אמאיום שתורם
הליכים עם פנים דילקום אמאוסים בשוליות, מן קחצר"
הם חצרים עם חלכה אל הבלת אמם החלונות נשאל
חולכיות עם פכי שמן לית קטנים אבתכס פתיחות
בולקות באור ארט, אמם חלון נשבת אלק חולכה אולות
מהבקים ושירי הוציה וברכה אמאיום את הפלקת הנחל
ואאיון לנו רשלת להשתמש בהם, אלא עראתם בלבד,
כדי להובלת והללם עמק הקצות".
אנשים כבדי סבר לבושם אמאיום שתורם אכבדים, כולת
זה האל והם מתפללים ומתפללים,
כברון רחוק נציר בו, נמוחה עקומה של יובלים הצופה
והציה, אלק אמק פחשק בעדה והקור - אולות,
אולות קטנים מהבקים ו1133, וכל פתחוה העלת

התאמתם עליה בנסיוןי בקול שאלה עליהם, שכן
את הפנים בקול קולת, רק רץ, רק פס וניחא
עלם אין של על הבר
וביגד על התלונה שבחבר האביע חלכות שיצו האמת
שלנו מניחות השקיה ומחטלות 9 מחטלות והי' חניניה
של ובתמו מין 9 נקדים והיו על חניכה
רק החכמות עליות לני עזים עקום ושתמו אלהים
מחברים קיקום מברע, השכניקה המיונה תפסו
את נשמת של הולכות, הקרע החלש והפאת,
במקום הנחלת, הכסף והצה שיצו מהם האמתים
את החלכות השכנות, יוק את של תמוה קמוניח
הולכים על חלכות, מני עזים אלהים חברו
ספולים של פחי על האמן, תובס יתקו
את הנח הברקנים והיקום

בזיל התק האירי מאלת נחל את חבר האביע שלנו
איש חלפה השבבו קו
לחמ קוב ובלא אלו' ככה שלנו אל
אמר ישו הולכים יבאל חק עקר
אלתו אל אש, כל אחר הוא אל קול
אלתו אל איתן.

ברכה ארבי

ובאמת הלא אין סלנו ורוב יוצרים את
החק שלנו האמת.

עלילה צורקים

בקר השלם יורד גשם השמים אפלוקים אך דפדפם
 העצים אמאום פירות צהלים והעלים הירוקים אהרוקים
 בום קרה מנשבת בין עצי הזאוקלפטאום וקולו המננן של
 אצלם החנה נשמע ממין העצים האלור צלול וקר...
 והנה חצתה את הפאמה צביות ארבוים - קרה, רק כל, רק כל...
 זה המערה מעלים שנה שלם כאותי אורבים המעק
 רק בוואלטים, אצבר יהודה אפולו קרוב חסידים השלפי נשאת
 ארבוים, אלא איגור נשאלו יורד עם הנשרים להבחנים שגור
 הקקוצות בשדה עם יצ המעלה, קוקאום של הארבים
 ממלאים שנה את יקור העלונים לאלהבום להסתגל עם
 יצ בתי הילדים ומשויים קול צביר שמעיר את קול הארבע
 הסתגלות בארבוים השתכנס שחצואת הפנים בקול קולות
 ארבוים רק-רע, רק-רע, ונצטת דבית סנה "על"י
 שבואלטים עם המצתי עם הרבה בנות אכל לשבת השם
 ארבוים וצות קטנות ושבו עם הספטים הכבדים ויתו
 עם המאה שנוו, ארבע, ארבע, אלה תפלה עצה, אלא
 עמאם ~~יטול~~ יטול, שטן, תמת קור יבא אלה...
 כ-סך הכבה שנים עברו מאז והשיר מצדו באגני...
 גשם יורד גיבואלטים, שלוליות גבולות בין חצות ארבוים
 חושק... ורבים קטנים גני חוש עבאשים מדיים שחורם
 הליכום עם פנסים דולקים אמדוסים בשלוליות. מן קחצר"
 הם חצרים עם חלבה אלה הבית ומט החלונות נבטלה
 חונכיות עם פכי שמן לית קטנים אבתכום פתיחות
 בולקות באור מרטט, מכל חלון נבטת אלק חונכיה ואולות
 מהקבום אשירו הוציה אברפה מיליים את הפלקת הנכוח
 וואוין לנו רשלה להשתמש בהם, שלם לראותם בלב צ,
 כצו עבאבות והלל עמק הקצות"
 אנשים כבדי סבר עבאשים ממדים שחורים אכבדים, כולו
 זה האל והם מתפללים ומתפללים,
 ככרון רחוק נעדר ב, ממננה עמאום של יבואלטים המצפה
 והציה, אלק ממק פחשק בעצם אפקור - אולות,
 אולות קטום מהקבום וו33111 אלה הפתאווה הולות